

tagelse af et Følge paa vistnok et Par tusinde Mennesker, hvorimellem et halvt hundrede Præster i Ornat, var den gamle Højskoleforstander stedet til Hvile paa Byens Kirkegaard. Der var bleven holdt Taler — ialt elleve — baade i Skolens store, med Gran og Vimpler smykkede Foredrags-hal, hvor Liget havde været hensat, i Kirken og ude ved Graven. Nu var man i Færd med at holde Maaltid af de medførte Madkurve, og da Skolebygningen langt fra kunde rumme de mange Mennesker, havde man — trods en fin, vedholdende Regn — spredt sig ud over Haven og de tilstødende Vænger, hvor man søgte Ly under Træer og under udspændte Paraplyer.

Mange var allerede bleven gennemblødt paa Vejen ud til Kirkegaarden; alles Støvler var ganske lysegraa af Vejenes Lerælde, og Kvinderne havde hæftet deres sorte Kjöleskørter op omkring Livet eller trukket dem helt op over Hovedet. Men hverken Vejret eller det daarlige Føre havde paa nogen Maade formaaet at berøve Sørgefesten dens højtidelige Karakter, eller at virke nedtrykkende paa Deltagernes Stemning. Rundt om hørtos fuldtonende Sang af Folk, som allerede var færdige med deres Maaltid, eller af de unge Piger, der gik i lange Rækker omkring i Havegangene